

Somerstories

Deur Enid Blyton

Die Kabouter
Wat Vir die Gety
Betaal Het

Daar was eens 'n rondloper kabouter wat skielik op die see afgekom het. Hy het dit nog nooit tevore gesien nie, en dit het sy asem weggeslaan.

"So baie water in een plek!" het hy gesê. "Waar kom dit alles vandaan? Hoe pragtig is dit, en watter mooi geluid maak dit!"

Hy het gekyk en gekyk en gekyk. Toe besluit hy dat sy swerfjare verby is – hy sou homself 'n klein huisie by die see bou en daar die res van sy lewe bly.

Die gety was amper vol. Dit het nog so 'n halfuur gehad, maar Moon-Eye, die kabouter, het niks van getye geweet nie. Hy het rondgekyk vir iets om sy huis mee te bou en besluit dat hy 'n pragtige een kon maak met seewier, stukke hout en groot klippe.

Hy het aan die werk gespring, en binne 'n uur het hy 'n oulike klein huisie gehad, met 'n deur, twee vensters en 'n skoorsteen gemaak van 'n ou blik. Hy was verheug daarmee.

"Ek sal elke oggend by die deur van my huis sit," het hy gesê, "en die see sal soesj-soesj-soesj naby die deur maak, en ek sal baie gelukkig wees. Nou is ek honger, so ek sal 'n vuurtjie maak in my klipkaggeltjie en 'n lekker ete kook."

Hy het binnegegaan en 'n kabouter-ete gekook. Daarna het hy dit geëet op 'n tafel gemaak van 'n vierkantige rots. Hy het slaperig begin voel, so hy het gaan lê op 'n bed gemaak van silwersand en seewier en gou aan die slaap geraak.

Terwyl hy geslaap het, het die gety begin uitgaan. Dit het al hoe verder oor die strand af beweeg en stukkies seewier, ou skulpe, hout en allerhande rommel op die strand gelos.

Moon-Eye het uiteindelik wakker geword, en die eerste ding wat hy gedoen het, was om op te sit en te luister of hy die see se soesj-soesj-soesj naby die deur kon hoor. Maar dit het geklink asof die geluid nou baie ver weg was.

Hy het opgestaan en na die deur gegaan. Toe hy die wye strand voor hom sien uitgestrek en die see ver in die verte, was hy te verbaas om enigiets te sê. Toe kom trane in sy oë en stroom oor sy wange.

"Die see het van my weggeloop!" het hy hartseer gesê. "Die see wou my nie so naby hê nie. En, o! Kyk na die nare, vuil stuk strand wat dit naby my deur gelos het – al hierdie seewier, hout en rommel! Ek sal dit moet opruim, want ek haat slordige dinge."

Hy het vir homself 'n besem gemaak en begin om al die rommel weg te vee, maar, o liewe aarde! Daar was so baie daarvan dat hy gou uitasem was.

"Ek sal dit nooit klaarkry nie!" het hy gehyg gesê. "Die see behoort sy eie gemors op te ruim!"

Net toe hy weer aan die werk wou spring, het twee slinkse kabouters opgedaag, met hul hande in hul sakke. Hulle het met groot verbasing na Moon-Eye gekyk en hom toe gevra wat hy doen.

"Ek vee al die rommel op wat die see gelos het," het hy verduidelik. "Ek het vir my 'n oulike klein huisie aan die water se kant gebou, en toe ek gaan slaap, het die see van my huis af weggeloop en al hierdie gemors gelos. Ek dink regtig die see moet self kom en dit opruim, dink julle nie ook so nie?"

Die twee kabouters het hard gelag, maar Moon-Eye het nie geweet hoekom nie. Toe kyk een na die deur en knipoog.

"Ek is Cric, en hy is Crac," het die kabouters aan Moon-Eye gesê. 'Ons het 'n towerspreuk wat die see sal laat kom en dit alles vir jou sal opruim as jy wil.'

‘O, regtig?’ het Moon-Eye verbaas gevra. 'Wel, sê vir my hoeveel dit kos en ek sal dit koop.'

"Dit kos 'n silwer pennie," het Cric gesê. 'Ek kan jou nie die towerkrag gee nie, maar ek sal dit self vir jou gebruik, en die see weer laat terugkom.'

‘Nou goed,’ het Moon-Eye gesê en gee vir Cric 'n silwer pennie. 'Laat dit nou terugkom. Dit sal heerlik wees om dit weer soesj-soesj-soesj naby my deur te hoor.'

"Dit sal net vir 'n rukkie terugkom," het Cric gesê, terwyl hy die pennie in sy sak steek. 'Dit sal stadig terugkom en die rommel vir jou opvreet, en gaan soesj-soesj-soesj naby jou deur maak. Dan sal dit weer van jou af weghardloop, want dit hou nie van jou huis nie.'

Nou, dit was weer die tyd van die gety, maar Moon-Eye het dit natuurlik nie geweet nie. Hy het gekyk hoe Cric 'n groot sirkel op die sand maak en in die middel daarvan stap. Toe vat Cric en Crac hande en dans stadig rond en sing 'n liedjie wat vir Moon-Eye na 'n klomp onsin geklink het - soos dit inderdaad was!

'Daar!' sê Cric uiteindelik. 'Die see sal nou geleidelik terugkom. Gaan af na die rand daarvan, en sien dit kruip stadig tot by jou tone, en verby hulle.'

Moon-Eye het weggegaan en gewonder hoekom Cric en Crac lag. Hy het na die rand van die see gehardloop en vir 'n paar minute daar gestaan. Die see het tot by sy tone gehardloop, en toe weer teruggegaan. Volgende keer het dit 'n bietjie verder gekom. Die derde keer het dit reg rondom sy klein kaal voetjies gehardloop, sodat hy in 'n poel water gestaan het.

‘Dis reg; dit kom weer terug!’ het Moon-Eye uitgeroep na Cric en Crac. ‘Dit is stadig, maar dit kom.’

Cric en Crac het weer hard gelag en weggeloop.

Moon-Eye het gesien hoe hulle na ’n huisie bo-op die lae krans gaan, al laggende. Hy het gedink hulle moet baie goed wees om mekaar so baie te laat lag.

Bietjie vir bietjie het die gety ingekom, en Moon-Eye het dit dopgehou. Dit het 'n paar uur geneem om sy klein huisie te bereik, maar hy was baie bly toe dit wel daar kom, want toe kon hy buite sy deur sit en die water hoor wat soesj-soesj-soesj naby maak.

Teen hierdie tyd was dit amper donker, en Moon-Eye het gou bed toe gegaan. Hy was bly dat die see die rommel opgeëet het wat dit op die strand gelos het, en hy het daarvan gehou om te weet dit was so naby.

Hy het die volgende oggend baie laat wakker geword en was verheug om te sien dat die water steeds naby sy huis was. Hy het nie geweet dat die gety uit- en weer ingekom het terwyl hy geslaap het nie. Hy het ook nie geweet dat dit weer besig was om uit te gaan nie – hy het gedink dit hardloop alweer van hom af weg.

En kyk net na al die rommel op die strand! het hy gedink. Regtig, die see is baie slordig. Ek oorweeg dit sterk om vir Cric en Crac te vra om dit weer te laat kom en alles skoon te maak. As ek dit twee of drie keer laat doen, sal dit dalk onthou.

So, hy het na Cric en Crac gegaan en vir hulle nog 'n silwer pennie betaal om die see weer na sy huis toe te bring en die strand op die pad skoon te maak.

Cric en Crac het begin lag toe hulle hom sien. Moon-Eye het gewonder of hy sy hoed dalk verkeerdom dra of iets, maar hy was te beleefd om iets te sê.

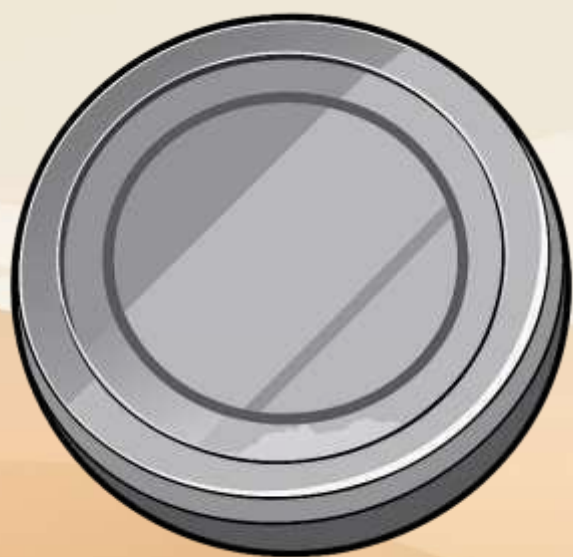
Toe Cric en Crac geweet het wat hy wou hê, het hulle hom in verbasing gestaar. Hulle het nie gedink iemand kan so dom wees nie. Hulle het binnetoe gegaan en vir 'n minuut of twee alleen gesels, en toe het hulle buite gekom om met Moon-Eye te praat.

“Ons is baie jammer vir jou, omdat die see altyd weghardloop,” het Cric ernstig gesê. “Ons wens ons het ’n towerkrag wat dit sal maak om naby jou deur te bly, maar ons het nie. As jy ons een silwer pennie elke week betaal, sal ons die see elke dag en elke nag na jou huis toe laat kom, en alle rommel opruim en soesj-soesj-soesj maak om jou gelukkig en vreedsaam te maak. Wat sê jy daarvan?”

"Wel, dit sal beter wees as niks," het Moon-Eye gesê, terwyl hy daaroor gedink het. "Ek wil graag hê die strand moet elke dag goed gewas word, en dit sal lekker wees om te weet dat die see gereeld na my toe sal kom. Ek sal nie so baie omgee dat dit weghardloop nie, as ek net weet dit sal weer terugkom. Goed, Cric en Crac, ek sal julle elke Maandag 'n silwer pennie betaal, en julle mag julle towerkrag vir my gebruik."

So, dit was alles gereël en Moon-Eye is baie gelukkig terug na sy huisie. Elke Maandag het hy 'n silwer pennie na Cric en Crac geneem, en elke dag het die see gereeld die strand vir hom gegee en gewas, en by sy deur gekom om soesj-soesj-soesj te sê. Moone-Eye was heeltewel seker dat dit alles gedoen het as gevolg van die towerkrag wat Cric en Crac gesê het hulle gebruik, en hy het gedink hulle was wonderlike mense.

Maar ek dink hulle is slegte kabouters, nie waar nie? Ek is seker hulle sal in die moeilikheid kom wanneer Moon-Eye uitvind watter truuk hulle speel!

